

[Justitsministeren]

Jeg har i øvrigt ikke flere bemærkninger – jo, en enkelt til fru Aase Olesen, som siger, at det er muligt, at forskellene imellem forslaget og den eksisterende lovgivning er mere formelle end reelle set med en mands øjne. Det var altså med juridiske øjne, forskellene er mere formelle end reelle. Jeg ville aldrig have sagt de anerkendende ord om initiativet, hvis jeg havde haft den holdning, som fru Aase Olesen ligesom antydede et øjeblik.

Knud Lind (FP):

SFs forslag om at give begge forældrenes efternavn giver jo nok nogle problemer. Hvis man fulgte det, ville det give et pudsigt udslag. Hvis faderens efternavn er Frandsen og moderens er Hansen, så kunne første barn hedde Peter Hansen, det kunne også hedde Peter Frandsen eller Peter Hansen Frandsen eller Peter Frandsen Hansen. Så når vi over til andet barn. Det kunne få fornavnet Lotte. Det kunne hedde Lotte Frandsen Hansen, eller det kunne hedde Lotte Hansen Frandsen. Derfor kunne vi få søskende, der hedder Peter Hansen Frandsen og Lotte Frandsen Hansen. Og sådan kunne det køre videre. Det ville nok give fremtidens slægtsforskere en del arbejde ud over det normale.

Til ordføreren for forslagsstillerne, der talte om, at man ikke kunne forstå det problem, at folk ikke kan blive enige, vil jeg sige, at det jo er sådan, at fra kærlighed til had er der kun et hanefjed. Lovgivningsmæssigt må man altså stadig gå ud fra, at noget skal barnet jo hedde, og det må man altså sørge for. Og så fik jeg altså ikke svar på det spørgsmål, jeg stillede, om det tilfælde, hvor forældrene ikke er gift.

Fru Marianne Bentsen-Pedersen tvivlede på fremskridtspartiets ærlighed angående ligestilling. Vi ønsker ligestilling mellem mænd og kvinder. Men vi ønsker ikke at lægge navn til en flok højtråbende, piberygende rødstrømper. Det er ikke vores kurs. De må arbejde sig frem til ligestilling.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Jeg skal lade være med at kommentere hr. Knud Linds bemærkninger, blot sige, at nu skal man jo heller ikke gøre det mere indviklet, end det behøver at være. Det er givet, at hvis forældrene vælger, at barnet skal have begge navne, så behøver det ikke at være to

navne fra hver i alle led. Jeg selv hedder Marianne Bentsen-Pedersen, og min mand hedder Mogensen, og vores dreng hedder Bentsen-Mogensen. Altså mere indviklet behøver det ikke at være. Man kan måske blive enig med sig selv om, hvilke af de to navne man ønsker skal gå videre.

Wilhelm (VS):

Hvis først folk ikke kan blive enige, og det var det problem, man forsøgte at tackle, så er de jo nok heller ikke enige om det, og derfor synes jeg, man skulle holde det helt udenfor.

Hr. Knud Lind har slet ikke forstået alvoren i dette med sit pjattede eksempel med Frandsen Hansen. Næh, det alvorlige er, hvis de begge to hedder Lind. Så vil det stakkels barn i al fremtid blive mistænkt for at stamme.

Jeg synes, at det, som ministeren sagde om dette problem, viser, at der i virkeligheden ikke er de alvorlige indvendinger. De myndigheder, der har besvær med forældre, der ikke kan blive enige, hvorfor har de det? Det har de, fordi lovgivningen i dag siger, at inden barnet er fyldt 12 måneder, skal det have et fornavn og ét efternavn mindst. Det er i virkeligheden et ganske overflødig krav at stille fra myndighederne, efter at vi har fået CPR-numrene, så myndighederne kan blande sig udenom. Hvis ikke der er anden løsning på det, så må forældrene bare, synes jeg, som fru Aase Olesen siger, finde ud af det ligesom med middagsmaden. Der er ikke længe noget som helst praktisk behov hos myndighederne for disse ting. At det så måske skulle være en rettighed at blive fri for for mange femtaller, eller hvad man nu ikke kan lide, i de sidste fire cifre af éns personnummer, er en anden sag. Det praktiske problem, ministeren har, er i virkeligheden afskaffet for ti år siden, eller hvor gamle CPR-numrene nu er.

Aase Olesen (RV):

Jeg vil gerne sige til hr. Knud Lind, at det var korrekt, at jeg glemte at svare. Hr. Knud Lind har fuldstændig ret i, at vi ikke i lovtæksten har klaret problemet med eventuel uenighed hos de ugifte. Jeg må indrømme, at det skal vi nok have en jurist til at klare for os. Det er jo ikke alting, der skal stå i lovtæksterne her i landet, men det kan godt væ-